

Aby kultúra nasiakla materstvom

„Neexistuje nijaké právo na dieťa, existuje iba právo dieťaťa na matku.“ Táto myšlienka Gertrúdy von le Fort zaznieva ako hymnus materstva. Žena nie je matka pre svoju vlastnú hrdosť, je ňou preto, lebo k nej niekto vystiera ruky a potrebuje jej pomoc.

Dnešná doba, vyčerpaná arogantnou nezávislosťou a samostatnosťou človeka, opäť túži po pravom materstve. Azda zo strachu, že by sa mohlo pominúť. Napriek všetkým útokom je totiž ako jediný symbolom čistého vzťahu a posvätnosti. Aj tí najväčší zločinci sa zrodili z matky a materské objatie zostalo pre nich spomienkou na dávnu nežnosť. Materstvo je niečo, čo tvorí podstatu ženy, jej zameranie, no nerodí sa ako hotové. Predstava, že v určitom veku, prípadne narodením prvého dieťaťa žena dozrela na matku, nezodpovedá skutočnosti. Materstvo sa utvára postupne, celý život. Čím väčší sa matka rozdáva - tým väčší narastá. Materstvo je súvzťažnosťou, ktorá sa nikdy nekončí. Má viac duchovný než telesný charakter. Preto nie je viazané iba na biologické rodenie, ale uplatňuje sa všeobecne v žene, v jej prístupe k životu. Takéto širšie chápanie materstva žiadnu ženu nediskriminuje, naopak - dáva všetkým šancu objavovať ho v sebe a darovať svetu. Kultúra plná násilia, bezohľadnosti, vyzdvihujúca výkon, silu a materiálne blaho je priam smädná po takomto materskom princípe, v ktorom môže nájsť upokojenie i obnovenie.

Byť matkou znamená byť na strane bezmocných, prikláňať sa k malým a slabým. „Matka prijíma a nosí v sebe druhého človeka, dovoľuje mu rásť a robí mu miesto vo svojom vnútri, rešpektujú ho v jeho odlišnosti,“ píše Ján Pavol II. v encyklike *Evangelium vitae*. Myslí to doslovne vo fyzickom zmysle, no aj v

alegorickom. Materstvo vždy prijíma druhého, nikdy ho neodvrhuje, nosí ho v srdci, zaoberá sa ním, prejavuje oňho záujem a stará sa o jeho potreby. Povzbudzuje ho do rastu, vytvára s ním vzťah a napriek tomu, že si uvedomuje jeho odlišnosť, usiluje sa o vzájomnú jednotu. Materstvo vždy udržiava, uchováva, zastáva život, stráži dobro, slúži a obetuje sa. Kým medzi manželmi vzniká vzájomná rovnocenná láska, láska k deťom je vždy posunutá akoby na úkor matky. Súčasná spoločnosť sa usiluje oddeliť ženstvo od materstva ako sexualitu od plodnosti. Tieto veci však spolu súvisia. Jedna bez druhej stráca svoju opodstatnenosť. Žena, ktorá sa postaví proti svojmu materstvu, prestáva byť sebou a stáva sa nebezpečenstvom aj pre muža. Ak my ženy kritizujeme mužov, možno by sme mali najprv nanovo v sebe obnoviť a rozvíjať materský rozmer. Vyžarovať ho väčšími do spoločnosti, aby ním nasiakla a stala sa vyváženejšou.

Kresťanský pohľad na matku v rodine nie je zastaraný. Materstvo neznamená uzavretosť pred svetom. Veď výchovou detí sa matka zapája do ľudského kolobehu a vytvára budúce hodnoty. Z rodiny okrem toho čerpá silu a skúsenosti, ktoré môže využiť aj mimo nej. Zamestnávateľia by si mali uvedomiť tento fakt a využiť jej talent. Matka ani pre nich nemusí byť v konečnom dôsledku stratou. Svojou vyrovnanosťou, schopnosťou riešiť krízové situácie, tímovosťou a pracovitnosťou často prevyšuje slobodné ženy. Tu však nejde o preteky. Skôr o to, aby sa stala platnou a docenenou osobou. Nemusí (hoci môže) byť vždy tou najerudovanejšou, ale dokáže byť zodpovedným, spoľahlivým a spájajúcim článkom kolektívu. Materstvo nie je nijakou starozitnosťou. Treba jeho energiu nechať nanovo prúdiť do sveta, aby ho mohlo stvárať.

MÁRIA RAUČINOVÁ

R.: Velebte Pána, všetky národy.

- 1 Bože, buď nám milostivý a
žehnaj nás;
a tvoja tvár
nech žiari nad nami,
- 2 aby sa tvoja cesta stala
známou na zemi
a tvoja spása medzi
všetkými národmi.
- R.
- 3 Nech sa tešia a jasajú národy,
že spravodlivo súdiš ľudí
a spravuješ národy na zemi.
- R.
- 4 Bože, nech ťa vebia národy,
nech ťa vebia všetky národy
- 5 Nech nás Boh pozhná
a nech si ho ctia všetky
končiny zeme.
- R.

Milovať poslušnosťou?

Výzvou zachovávať Ježišovo slovo ako prejav lásky voči nemu, prisľúbením potechy a posily Ducha Svätého, darom pokoja a pripomenutím perspektívy radostného stretnutia sa v nebi končí Ježiš rozlúčkovú reč pri poslednom stretnutí so svojimi učeníkmi. Z Ježišových slov cítiť vážnosť chvíle, veľkú nežnosť, ale i to, že v teste nám chce zanechať to najdôležitejšie. Jeho jadro sa sústreďuje v slovách: „Kto mňa miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať; prídeme k nemu a urobíme si uňho príbytok“. Keď si pomyslíme na Augustínovo: „Miluj a rob, čo chceš“, či na Pavlom často zdôrazňovanú pravdu, že spásu si nemožno zaslúžiť skutkami zákona, zachovávaním predpisov a obradov, ale jedine z Božej milosti, ktorú nám zaslúžil Ježiš, cítime tu akoby protirečenie. Stačí nezamieňať si poradie pojmov. Nie samotné poslúchanie vyvoláva lásku, avšak skutočná láska sa nutne musí prejaviť aj skutkami, záujmom, čo milovaný očakáva, a ochotným konaním podľa jeho túžob. Inak by láska bola len sebaklamom. Teda poslušnosť ako vonkajší prejav, dôsledok lásky, nie jej príčina.

Poslušnosť neznamena len zachovávanie nejakého zoznamu predpisov. Znamená počúvať, čo Ježiš hovoril učenikom a oni nám to zanechali v Písme, počúvať, čo nám vysvetľuje cez Cirkev, počúvať, čo nám hovorí vo svedomí a cez životné okolnosti, počúvať ho ako hlas blízkeho človeka, ktorý nám chce len to najlepšie. A počúvať aktívne, na podnety pohotovo odpovedať konkrétnymi skutkami, bez ktorých je viera mŕtva a zužuje sa na hromadenie náboženských vedomostí, na zbožné kliše, na bezfarebné kresťanstvo.

Zdanlivý rozpor medzi zákonom a láskou má pôvod v našej tendencii ísť do extrémov. Zástancovia lásky hovoria o tom, koľko je v náboženskom živote farizejstva, zástancovia zákona poukazujú na zneužívanie a deformovanie pravého významu lásky. Obe strany pritom majú pravdu. Rozpor je aj v nás samých. City nás vedú na stranu lásky, rozum hovorí o potrebe jasne stanovených pravidiel. Isté však je, že kresťanstvo je postavené na láske, bez ktorej by sme boli len „cvendziacim kovom a zuniacim zvoncom“ a nič by nám to neosožilo. Láska je odlesk Boha Stvoriteľa, Vykupiteľa a Posvätiťeľa v našom srdci. No práve Boh ako prejav svojej lásky vtlačil do sveta stopu svojho pokoja, dobra, harmónie krásy. Vytvoril kozmos, nie chaos, dal svetu zákony, aby mu všetko verne slúžilo. Platí to o vesmíre i o mravnom poriadku. Nerešpektovať Božie zákonitosti, dané z lásky, znamená vnášať neporiadok, skazu a smrť. Nejde teda o konflikt medzi zákonom a láskou, ale o vykoľajenú lásku, ktorá popiera zákony, stavia človeka nad Stvoriteľa, no v konečnom dôsledku tým ničí jeho i všetko okolo. Do správneho postoja však treba dorastať. Svätý Anton Pustovník hovorí, že každá čnosť sa obráti na zlo, ak chýba rozumnosť pri jej uskutočňovaní. Poslúchať znamená pozorne počúvať a ochotne robiť to, do čoho nás s láskou povzbudzuje náš Stvoriteľ, Vykupiteľ a Posvätiťel; Otec, Syn a Duch Svätý.

MARIAN GAVENDA

- V pondelok, utorok a v stredu sú prosebnými dňami. Závazný je jeden deň. Obsahom prosebných dní sú prosby za úrodu.
- Vo štvrtok 13. mája 2010 je prikázaný sviatok Nanebovstúpenia Pána. Večerná sv. omša v stredu o 18,00 h. bude už z nasledujúcej slávnosti.
- V nedeľu 16. mája je 44. svetový deň spoločenských komunikačných prostriedkov. Pri tejto príležitosti sa uskutoční zbierka na katolícke masmédiá. Za vaše milodary: Pán Boh zaplať!

Ak to so mnou myslíš dobre, stanem sa lepším

Tak, ako je rast a prosperovanie rastlín podmienené vhodnou klímou, aj rozvoj človeka závisí od podnebia, v ktorom žije. Ľudské správanie je ovplyvnené tým, čo si ľudia otvorene alebo v skrytosti, vedome alebo podvedome o sebe myslia a k sebe cítia.

Lahostajnosť a nedôvera ľudí rozdeľuje. Ochladí sa, teplota klesne pod bod mrazu. Sympatia a dôvera ľudí spája. Na svete dochádza k otepleniu.

Keď zmýšľam zle, budem zlo aj robiť. Keď budem ľuďom robiť zle, nestanú sa lepšími.

Keď si o druhom myslím dobré, dávam mu tým najavo: Nenechávaš ma chladným. Veľa pre mňa znamenáš. Stojíš mi za námahu. Teba musím mať rád.

**Kvety nemôžu rozkvitnúť bez slnečného tepla.
Ľudia nemôžu byť ľuďmi bez tepla
lásky.**

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 6. Veľkonočnom týždni (C)

10.V. pondelok

18.00 Za obrátenie hriešnikov

11.V. utorok

18.00 Na poďakovanie za Božiu pomoc
na spoločnej ceste životom

12.V. streda

18.00 Za + Františka a Máriu Podolských

13.V. štvrtok - Nanebovstúpenie Pána - slávnosť

7.00 Za farníkov

18.00 Na poďakovanie sv. Tadeášovi za vypočutie prosby
Lektori: Vráblová, Jurčovičová

14.V. piatok

16.00 Návčik prvoprijímajúcich detí

18.00 Za + Teréziu Stojkovičovou, rodičov a súrodencov

15.V. sobota

8.00 Za + Jozefa a Annu Baxových a zaťa Ľudovíta

8.40 Spovedanie rodičov a príbuzných

9.00 Návčik prvoprijímajúcich detí

Upratovanie kostola č.d. 285 - 324

16.V. 7.Veľkonočná nedeľa (C)

7.30 Za + Jozefa a Filoménu Ochabových

Lektori: Jelínek, Jelínková L.

10.30 Za prvoprijímajúce deti, ich rodičov a príbuzných

Lektori: Radakovičová, Slovák

Liturgický kalendár

10.V. pondelok sv.Ján z Avily, kňaz

11.V. utorok sv.Mamert, biskup

12.V. streda sv.Nerej a Achilej, mučeníci, sv.Pankrác, mučeník

13.V. štvrtok Nanebovstúpenie Pána – slávnosť – prikázaný sviatok

14.V. piatok sv.Matej, apoštol – sviatok

15.V. sobota sv.Žofia, panna a mučenica, sv.Izidor, roľník

Anjel **BÁZNE**

Slovo bázeň spája v sebe strach so cťou. Pod strachom sa tu pritom nemyslí strach pred ľuďmi alebo pred nebezpečnými situáciami, ale nevťieravá plachosť, ktorá si udržiava náležitý odstup. Pociť bázne vychádza z náboženstva. „Je to vnímanie toho, čo je sväté a neprístupné, čo v ranom ponímaní existencie obklopovalo všetko vysoké, mocné, krásne.“ (Romano Guardini) Hlboko úctivý človek si neprivlastňuje to, čo obdivuje. Skôr sa placho stiahne. Preukáže človeku, prírode, obdivovanému javu či predmetu potrebnú úctu. Nechce dotieravo prenikať do tajomstva človeka. Tajomstvo nechá tajomstvom. Romano Guardini si myslí, že skutočná kultúra sa začína tým, že človek ustúpi, že inému človeku ponechá jeho dôstojnosť a dielu jeho krásu. Skutočná kultúra potrebuje bázeň. Vo všetkých náboženstvách anjeli sprostredkujú ľuďom pociť bázne. Ukazujú človeku, že do jeho života vstupuje niečo nadpozemské, niečo, čo sa ho bezpodmienečne týka, niečo, čo ho presahuje, pred čím môže iba v údive ustúpiť.

Ak mám pred niekým bázeň, neusilujem sa získať o ňom všetky novinky a už vôbec sa nesnažím preskúmať jeho najintímnejšie zákulia. Pre svätého Benedikta úcta k človeku znamená veriť v jeho dobré jadro, vidieť v druhom božskú iskru, ba i samotného Krista. Nehodnotím človeka na základe jeho chýb a slabostí, ale prenikám hlbšie. Za jeho niekedy málo povznášajúcim zovňajškom spoznávam jeho vlastnú túžbu. V hĺbke svojho srdca každý človek túži byť dobrý. Nepopieram zlo, ktoré vidím ľudí páchať, ale neodsudzujem človeka. Snažím sa pozrieť za kulisy zla. A tam zistím, že nikto nepácha zlo z rozkoše, ale vždy zo zúfalstva, ako raz povedal mníchovský psychiater Albert Gôrres.

Bázeň súvisí s úctou. Nevážim si človeka pre jeho výkon, ale preto, že je človek. Keď ľudia majú pociť, že si ich vážia, narovnajú sa a znova objavujú svoju božskú dôstojnosť. Dodnes si pamätám, ako istý argentínsky priateľ povedal o mojom otcovi: „Dáva ľuďom najavo, že si ich vážia.“ Preňho to bola v cudzine dôležitá skúsenosť, že ho „neopečiatkovali“ ako cudzinca, ale že si ho vážili ako človeka. V dnešnej dobe, keď sa v honbe za senzáciami na titulné strany novín dostávajú tie najintímnejšie veci, takýchto anjelov bázne veľmi potrebujeme. Bázeň rešpektuje hranice, ktoré chce zachovať ten druhý. Rešpektuje intimitu človeka. Bázeň vytvára atmosféru taktu a ochrany života, nehy a rešpektu, ktorá je prospešná. V nej sa skutočne cítíme ako ľudia s nedotknuteľnou dôstojnosťou.

Bázeň má niečo spoločné s veľkosťou. V súčasnosti pozorujeme tendenciu pošpiniť všetko zdanlivo veľké. Zakomplexovaný človek nedokáže zniesť skutočnú ľudskú veľkosť. Preto musí vyšpehovať každú slabosť, aby si sám dokázal, že niečo také ako ľudská veľkosť nemôže existovať, aby ospravedlnil svoju bezvýznamnosť. Keď som plný bázne, neprekáža mi ničie veľkosť, ba práve naopak, teším sa z nej. A tým, že sa jej teším, začnem sa sám podieľať na veľkosti obdivovaného človeka. Naš rešpekt však nepatrí len veľkým, ale aj malým, bezbranným, zraneným. Bázeň spoznáva božskú dôstojnosť, ktorá vyžaruje zo znetvorenej tváre mučeného človeka. Nehanebný je ten, kto využije bezbrannosť človeka, kto ho ponizuje. Bázeň človeka povyšuje. Dáva mu priestor, v ktorom môže slobodne objaviť svoju vlastnú dôstojnosť a narovnať sa.

Dnes by sme pri mnohých príležitostiach potrebovali anjelov bázne, aby premenili túžbu po senzáciách a cynizmus na rešpekt pred ľudskou dôstojnosťou. Keby taký anjel bázne prišiel na večierok, ustali by klebety o ostatných, potom by vznikla atmosféra vzájomnej úcty, v ktorej by každý smel byť

sám sebou, v ktorej by každý vedel, že ho druhí rešpektujú. Keby anjel bázne vpadol to diskusie mestského zastupiteľstva, zmĺkli by urážlivé výčitky adresované zástupcom inej strany. Boli by odhalené ako neslušné. Keby anjel bázne vstúpil do nejakej komunity, opadla by zvedavosť a snaha preniknúť do tajomstva každého jej člena. Potom by sa stále nepokúšali zmeniť toho druhého. Najprv by sme ho vnímali ako človeka a vážili si ho takého, aký je. Až v atmosfére bázne a úcty sa môže zmeniť bez toho, že by sa musel vzdať svojej sebaúcty. Keďže vie o svojej dôstojnosti, môže sa zmeniť, môže vrasť do formy, ktorá zodpovedá jeho božskej dôstojnosti.

Želám ti, aby si smel žiť vedľa anjelov bázne. Potom vyrastie v tebe cit pre hlboké tajomstvo ukryté v tebe. Okúsiš, čo znamená byť človekom. A budeš mať radosť z toho, že si človekom. A želám ti, aby si sa pre iných smel stať anjelom bázne a naučil sa vidieť svojich blížnych očami anjela. Potom pre iných otvoríš priestor, kde môžu byť sami sebou.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Kráčаш svojou cestou ako kráľ

Ježišu Kriste,
ty si prišiel do Jeruzalema ako kráľ.
Ľudia ťa oslavovali.
O niekoľko dní sa však nálada zmenila.
Tvoji protivníci poštvajú ľudí proti tebe a tvojej zvesti.
Aj na našej životnej ceste
sa stretávame s uznaním aj odmietnutím.
Vedie nás cez konflikty a hádky
a často zažívame,
že sa nám ľudia vzoprú a bojujú proti nám.
Daj, nech po tejto ceste kráčame spolu s tebou.
Daj, nech si uvedomíme, že v nás je kráľovstvo,
ktoré nepochádza z tohto sveta a ktoré nám preto
tento svet ani nemôže vziať.
Ty nekráčаш po ceste svojho utrpenia
sklonený a ponížený, ale ako Kráľ.
Nauč ma ako kráčať cestou môjho života spolu s
tebou a uvedomiť si svoju kráľovskú dôstojnosť.
Potom sa už nebudem vyhýbať utrpeniu.
Nech sa mi ľudia posmievajú, nadávajú mi a ohovárajú
ma, v mojej dôstojnosti ma nemôžu zlomiť.
Kráľovstvo v mojom vnútri, ktoré nie je z tohto sveta,
nemožno zničiť.
Preto ma, Pane Ježišu Kriste, nauč kráčať po tejto ceste s
tebou, aby aj moja cesta utrpenia viedla k sláve, nie len k
sláve po smrti, ale aj k pôvodnému svetlu mojej duše,
ktoré si mi dal.
Nech ma veľkonočné svetlo
sprevádza na všetkých mojich cestách
a presvecuje temnotu a sŕženie,
aby som nezostal uväznený na polceste,
ale odvážne s tebou ďalej kráčal do pravého života.
Amen.

Anselm Grün „Daruj mi široké srdce“-modlitby

MOJE DIEŤA, ČO TI MÔŽEM DAŤ ?

Tak rada by som Ti dala všetko, aby si v ničom netrpela núdzu a aby sa naplnila každá tvoja túžba - ale viem, že práve vďaka nedostatku mnohých vecí som sa naučila byť spokojná s tým, čo mám, a myslieť viac na iných a na ich potreby.

Tak rada by som Ti dopriala život plný zábavy a hier - ale uvedomujem si, že práve vďaka mnohým „domácim prácam“ a povinnostiam, ktoré som musela v detstve plniť, som sa naučila byť zodpovedným človekom.

Tak rada by som ťa uchránila od všetkých chýb tvojej mladosti - ale uvedomujem si, že práve vďaka zlyhaniam som sa naučila robiť lepšie rozhodnutia.

Tak rada by som Ti dopriala zamestnanie, kde by si veľa zarábala a dosiahla vysoké postavenie - ale uvedomujem si, že človek je skutočne šťastný len vtedy, keď napĺňa ten zámer, pre ktorý ho stvoril Boh.

Čo Ti teda môžem dať, aby to malo skutočnú cenu?

Dávam Ti svoju lásku. To znamená, že ťa prijímam bez akýchkoľvek podmienok - práve takú, aká si alebo aká budeš.

Dávam Ti svoju osobnú prítomnosť, aby si cítila bezpečie, ktoré v detstve tak veľmi potrebuješ.

Dávam Ti svoje uši. To znamená, že nikdy nebudem mať toľko práce, aby som ťa nemohla vypočuť a zaujímať sa o to, čo ťa teší alebo trápi.

Dávam Ti príležitosť pracovať, aby si sa mohla naučiť urobiť niektoré veci bez toho, aby si sa musela hanbiť, a tešila sa z plného uspokojenia z dobre vykonanej práce.

Dávam Ti svoju radu, ale len vtedy, keď ma o to požiadaš, alebo keď to bude nevyhnutné, aby si sa vyhla niektorým chybám, ktoré som urobila ja.

Dávam Ti slová útechy vtedy, keď sa Ti nebude dariť alebo keď budeš strácať odvahu, ale nebudem ťa vždy chrániť od následkov tvojich skutkov.

Dávam Ti rady ako kráčať za Pánom, aby si sa neskôr neodchýlila z tejto cesty.

Dávam Ti svoje každodenné modlitby, aby ťa Boh chránil a viedol takým spôsobom, aby si sa ty, moja drahá dcéra, stala ženou, ktorá rada poslúži iným a bude milovať svojho nebeského Otca.

To všetko Ti dávam z lásky.

Tvoja mama

*Najlepšie dary, aké môžete dať
svojim deťom, sú korene zodpovednosti
a kŕídla nezávislosti.*

Dennis Waitley

Lectio divina
Dôverujme Ježišovi

Jn 14,23-29

²³Ježiš mu odpovedal: Ak ma niekto miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať. A prideme k nemu a urobíme si u neho príbytok. ²⁴Kto ma nemiluje, nezachováva moje slová. A slovo, ktoré počujete, nie je moje, ale Otca, ktorý ma poslal.

²⁵Toto som vám povedal, kým som ešte s vami. ²⁶No Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril.

²⁷Pokoj vám zanechávam, svoj pokoj vám dávam, ale ja vám ho dávam, nie ako svet dáva. Nech sa vám srdce

neznepokojuje a neľaká. ²⁸Počuli ste, že som vám povedal: Odídem a pridem k vám. Keby ste ma milovali, radovali by ste sa, že idem k Otcovi, pretože Otec je väčší ako ja. ²⁹Povedal som vám to teraz, prv, ako sa stane, aby ste uverili, keď sa to stane.

Ďalšie čítania: Sk 15,1-2.22-29; Ž 67,2-3.5-6.8; Zj 21,10-14.22-23

ČÍTANIE:

Tento týždeň pokračujeme v čítaní o náuke, ktorú Ježiš odovzdáva svojim učeníkom pri Poslednej večeri (Jn 14 - 17). Dnešný záznam je odpoveďou na otázku učeníka Júdu. (Jn v 13,31-35) zdôrazňuje, že to nie je Judáš Iškariotský, pretože ten ich opustil už skôr, aby zradil Ježiša.

Ježiš hovorí, že sa zjaví tým, ktorí ho milujú (verš 21). Júda je zmätený. Hovorí Ježiš, že sa zjaví len svojim učeníkom? Ježiš neodpovedá na Júdovu otázku priamo napriek tomu, že je zrejmé, že Júdovo chápanie je veľmi obmedzené. Ježiš vie, že učeníci porozumejú viac po jeho vzkriesení. Takže teraz len opäť zdôrazňuje svoj vzťah s Bohom Otcom. Kládie dôraz na to, že jeho učenie prichádza priamo od Otca a že najdôležitejšie je žiť jeho učenie v skutkoch.

Ale Ježiš sa jasne vyjadril, že od nás neočakáva, aby sme to robili vlastnými silami. Boh Otec nám pošle pomocníka. Duch Svätý nás naučí všetkému, čo potrebujeme pre život s Ježišom, pre to, ako ho milovať a ako mu slúžiť.

Ježiš učeníkom hovorí, že ich opustí a pôjde k Otcovi. Neprežrádza, ako rýchlo sa to udeje, ani nevysvetľuje hrozny spôsob svojej smrti, ale hľadá spôsob, ktorým by ich upokojil. Sľubuje, že sa k nim vráti a neostanú sami. A dá im Ducha Svätého, ktorý im bude pomáhať a navráti im jeho pokoj.

Ježiš chce, aby mu dôverovali. Napriek tomu, že teraz všetko nerozumejú, neskôr pochopia, čo im hovoril, a uveria v neho.

MEDITÁCIA:

Prečo Ježiš tak veľmi zdôrazňuje, aby sme žili podľa Písma, a tak mu vyjadrili svoju lásku?

Ako ľahko sa vám dôveruje v Boha, keď nám neodpovie na vaše otázky alebo keď nemôžeme pochopiť isté okolnosti? Čo sa môžeme naučiť z tohto úryvku, aby nám to mohlo pomôcť?

Aký máme vzťah s Duchom Svätým? Prosíme o jeho pomoc, aby sme boli schopní uviesť Ježišove učenie do praktického kresťanského života?

Ako nám Ježiš zanecháva svoj pokoj?

MODLITBA:

Podakujeme Bohu za to, že nám poslal Ježiša a Ducha Svätého. Prosme Boha, aby k nám prehovoril a ukázal nám, ako chce, aby dnes vyzerala naša odpoveď. Môže to byť niečo z dnešného Písma, alebo to môže byť niečo, čo nás inšpirovalo z otázok v meditácii. Porozmýšľajme o tom.

KONTEMPLÁCIA:

Uvažujme o tom, ako veľmi nás Boh miluje a ako nám ukazuje svoju lásku. Žasnime nad jeho úžasným prísľubom, že Otec a Ježiš prichádzajú žiť s nami.

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku